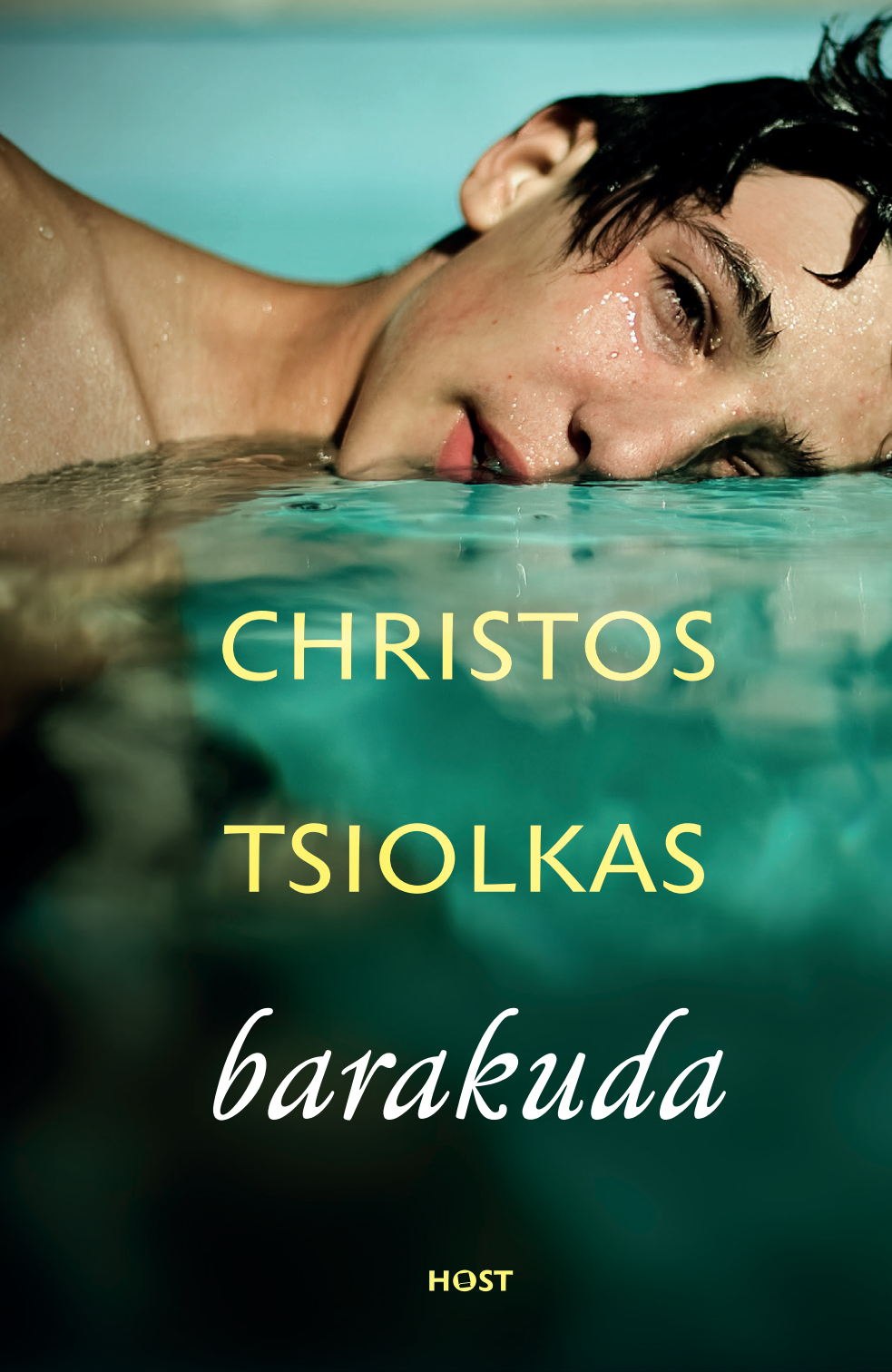

CHRISTOS

TSIOLKAS

barakuda

HØST

Když se spustí déšť z chuchvalců těch bělostných mračen, které se zdají až příliš hebké na podobnou spoušť, ztuhnu. Těžké kapky ševelí při dopadu na suchou travu; napadá mě, že stejný zvuk by zřejmě vydávalo klubko hadů. A z deště je náhle vodní stěna, přestože nebe je stále modré a slunce stále svítí. Glasgowné na oblázkové pláži křičí a vřískají, vybíhají ven z vody, srocují se pod stromy, utíkají k autům. Až na onoho podsaditého mladíka, který má na bicepsu vytetovaný bílý svatoondřejský kříž na modrém pozadí; stojí po kolena ve vodě, usmívá se, ruce má rozpřážené, vítá déšť, vyzývá ho.

A stejně tak náhle déšť ustává a všichni se trousí zpátky na pláž. Probíhají kolem mě dva kluci a vrhají se do jezera. Pubertální dívka odhazuje časopis, pod kterým se schovávala, vytahuje taštičku na šminky a pudruje si tváře a nos, maluje si rty, dokud je opět

nemá růžové jako cukrovou vatu. Někdo znovu zesílil hudbu a údolím duní slova písně o lásce. Hubený bledý mladík s křivými zuby a mastnou černou kšticí se prožene kolem mě a skáče; křišťálově čistá voda vyšpláchne a od hlavy k patě zmáčí toho potetovaného, který stojí ve vodě, ten chytí kamaráda zezadu, sevře ho pevným, medvědím stiskem a potopí ho pod hladinu. Se smíchem ho zasedne. Z břehu se ozve ženský křik: „Slez z něho, Colme, slez z něho!“

Thlustoč s úsměvem od ucha k uchu vstává a hubeňour se s námahou škrábe na nohy, vykašlává vodu.

Všechny ženy a dívky na sobě mají bikiny; muži i chlapci mají buď holou hrud', nebo jen nátělník, a všichni jsou v kratasech. Kromě mě: já na sobě mám džíný a nahoře dvě vrstvy, tričko a starou zažloutlou košili. Slunce mi připadá slabé; jako by neumělo svítit víc než jen příjemně, neumělo se rozpálit, neumělo nabrat sílu.

„Dane, já se tam nemůžu vrátit. Nemůžu. Všechno je to strašně daleko.“

Clydova slova mi znějí celý den v hlavě. *Strašně daleko.*

Včera večer v restauraci jsme poslouchali, o čem si povídají u vedlejšího stolu. Seděla tam skupinka přátel, tři páry: jeden skotský, jeden anglický a jeden německý. Táhlo jim na šedesát, všichni muži měli plnovous a velké pupky, obě Britky měly vlasy čerstvě zastřižené na mikádo a Němka dlouhé šedé vlasy, stažené do neupraveného ohonu. Právě ona se k nám otočila, když jsme se začali hádat, když jsem poprvé zvýšil hlas.

„A já zas nemůžu žít tady.“

„Proč?“

„Protože je to strašně daleko pro mě.“

Hleděli jsme na sebe přes stůl. Jeden z nás se bude muset podvolit. Jeden z nás musí vyhrát. Mladý číšník nám přinesl hlavní chod a my jsme se do něj v zavlém mlčení pustili.

Skupinka působila jako staří kamarádi z vysoké, pronikalo k nám jejich veselé povídání a hlasitý smích. Omáčka na mém steaku byla jen samá sůl a rozpuštěné máslo. Pustil jsem se do jídla, byl jsem hotový jako první. Odsunul jsem talíř a odešel na záchod. Za zády jsem od vedlejšího stolu uslyšel spor. Vyrozuměl jsem, že se setkávají jednou za dva roky, pokaždé v jiném městě. Němka se snažila prosadit, aby to příště bylo v Barceloně, Skot pomýšlel na Kodaň a Angličan chtěl do Londýna.

Když jsem se vrátil ke stolu, chovali jsme se k sobě s Clydem odtažitě, snažili jsme se být jeden ke druhému zdvořilí.

„Hlasovali a skončilo to remízou tři tři mezi Barcelonou a Kodaní.“

„Fakt? Takže pro Londýn nehlasoval ani Angličan?“

„Jo, dokonce i jemu došlo, jak debilní to byl nápad.“

Tomu jsme se spiklenecky a po milenecku zasmáli; vyvěsili jsme bílou vlajku. Ohlédl jsem se a Němka pokrčila rameny, usmála se na mě a gestem mi dala najevo, jak ji to celé naprosto vyčerpalo.

„Barcelona,“ zavolal jsem na ně, „já bych jel do Barcelony — tam bude lepší jídlo.“

Angličan se poplácal po mohutném pupku. „Víc dobrýho jídla nepotřebujeme. Už jsme ho měli až až!“

Tomu jsme se zasmáli všichni.

Clyde se ke mně naklonil. „Kdybysme se vrátili do Austrálie, nemohli bysme si tam zajet.“

Neodpověděl jsem. Byla to pravda a moje mlčení to potvrdovalo.

„Je to strašně daleko, Dane, já se tam nemůžu vrátit.“

Měl pravdu. Prohrál jsem.

Ta slova přišla odkudsi z hloubi uvnitř ve mně, ani jsem je nemusel hledat, vyšla ze mě sama jako zaklení. Zašeptal jsem: „A já zas, kamaráde, nemůžu zůstat tady.“

Tu noc mi v posteli řekl, že nechce, abych se ho dotýkal svým holým tělem, že nemůže snést můj dotek, a já jsem se poslušně

odsunul ke kraji. Ale už za chvíli jsem cítil, jak se ke mně přisouvá, pak mě pevně objal a přitiskl k sobě. Celou noc mě svíral v náručí a celou noc nedokázal přestat plakat.

Tlustoch má spálený krk, ramena i obličej. Všichni Glasgované do jednoho se na břehu jezera Loch Lomond opalují, brouzdají ve vodě, procházejí, líbají, jedí a popíjejí a všichni mají růžová ramena a růžové obličejy a růžové zátylky i ruce. Jedna indická rodina na břehu svačí sendviče z Tesca a je tu i černoška, které jsem si všiml už ve městě, jak se svým zrzavým klukem hledí do výkladu obchodu se skotskými hadry s nějakým idiotským nezapamatovatelným názvem. A pak jsem tady já. I na tom nedomrlém slunci jsem zhnědl. Pokud tu zůstanu, neztratím nakonec barvu? Nevyblednu a nebudu se taky opalovat do růžova?

Tlustoch stojí ve vodě, je v ní pořád jenom po kolena. Jeho kámoši skáčou do vody, noří hlavu pod hladinu, cákají kolem sebe, blbnou, cachtají se. Ale neplavou. Nikdo z nich neplave. Nikdo se neodvážá od břehu dál než na pár metrů. Přitom tu není nic, čeho by se měli bát, žádní žraloci ani žahavé medúzy, ani spodní proudy, ani přepadávající vlny, které dokážou člověka titánskou silou srazit k zemi. V téhle vodě se není čeho obávat. Kromě chladu. Studená je dost.

Jsem na břehu. Vlny nemají žádnou energii, něžně omývají obličej a kameny. Natahují se mi k teniskám, líbají lem mých džín.

Sundávám si boty a svlékám si také ponožky.

Skutečná voda umí trestat. Abyste si skutečnou vodu ochočili, zkrotili ji, musíte tvrdě makat. Skutečná voda vás může zabít.

Sundávám si košili, svlékám si tričko.

V tomhle jezeře už muži i ženy umírali, muži i ženy v jeho vodách umrzli, tohle jezero si už několik mužů i žen vzalo. Voda vás může zabít, voda umí být zrádná. Voda vás může obelstít.

Cítím cukání v ramenou, cítím, jak se mi v nich napínají svaly.
Rozepínám si pásek, svlékám si kalhoty.

Thlustoč se na mě dívá, jeho překvapený výraz se mění v škleb. Asi si říká, co je to za magora, co je to za úchyla, že se na břehu svlíká do slipových plavek. Za mými zády se rozhihňá nějaká holka.

Vcházím do vody až po stehna, po rozkrok, po břicho. Studí, studí, studí, mám pocit, že mi nohy bolestí puknou. Nemůžu se nadechnout.

Svaly, které se už roky nehýbaly, dávno nepoužívané svaly nyní zpívají.

Plavu.

Neslyším je z břehu, ale vím, co na mě volají: *Co děláš, co sakra děláš, zbláznil ses?*

Jsem ve vodě. Prohýbá se pode mnou, ustupuje mi. Vítá mě.

Plavu.

Sem patřím.

PRVNÍ TÝDEN ŠKOLNÍHO ROKU, ÚNOR 1994

První rada, kterou kdy trenér Dannymu dal, se netýkala plavání: nebyla o tempech, nebyla o dýchání, nebyla ani o tom, jak zlepšit skok do vody nebo obrátky. To všechno přijde později. Nikdy tu první radu nezapomene.

Oddílů právě skončil trénink a Danny stál u okraje bazénu a třásl se. Ostatní kluci se znali; osud jim předurčil, že se jednou spřátelí, když ještě byli embryi v matčině lůně a když je jejich otcové připsali na seznam studentů Píčovského gymnasia. Danny si ta slova v duchu opakoval stále dokola: *Píčovskej gympl, Píčovskej gympl, Píčovskej gympl*. Tuhle přezdívku vymyslel spolu s Demet, když jí prozradil, že musí přestoupit na jinou školu. „*Musíš, nebo chceš?*“ Nezbyvalo mu než odvrátit zrak, když jí odpovídal: „Udělají tam ze mě lepšího plavce.“ „Bude to tam samej boháč,“ namítla. „Na Píčovskej chodí jenom zazobanci, to snad víš, ne?“

Ale nechala to být. Nechtěla se s ním hádat, rozhodně ne o plavání; věděla, co pro něj plavání znamená.

Danny pohlédl na ostatní. Za celé dopoledne s ním prakticky nepromluvili jediné slovo, jen sem tam něco zabručeli, sotva znatelně kývli hlavou. Takhle to bylo celý týden. Připadal si, jako by byl neviditelný a zároveň se neměl kam schovat. Jedině ve vodě se cítil být sám sebou. Jedině ve vodě měl pocit, že jim může utéct.

Taylor, kluk, který stál první v řadě, se vydal směrem k šatnám, a když Dannyho míjel, šišlavě a zženštilým hlasem mu nahlas řekl: „Dino, ty máš ale parádní trencle.“

Ostatní se mohli potřhat smíchy, otáčeli se a prohlíželi si ho, upírali zrak k jeho volným plavkám ze syntetického vlákna, chechtali se jako smečka hyen z kresleného seriálu. Všichni měli na sobě fungl nové závodní plavky se zářivě žlutým logem značky Speedo přes zadek. Danny měl plavky z obchodáku — jeho máma by za kus hadru z lycry nikdy nedala polovinu svého denního výdělku. A bylo to od ní rozumné. Bylo to rozumné, ale Danny se přesto cítil hrozně. Procházeli kolem něho a dál se šklebili, všichni šli za tím vychloubačným kreténem Taylorem. Nejstarší z nich, ten, co měl nejsvětější kůži, ale nejtmaší vlasy, Scooter, do něho vrazil. Byl to jen letmý dotek, jen slabý kontakt, aby to mohlo vypadat jako náhoda. „Sorry,“ vyhrkl Scooter a začal se smát. Pak spustili znovu i všichni ostatní. Zase ten stejný chechot. Jenže Danny věděl, že o žádnou náhodu nešlo. Stál tam dál, nehýbal se, navenek nedával nic najevo. Ale uvnitř, uvnitř to bublalo.

„Hele, Scootre, ty se moc nesměj. Tys dneska nic neuplaval — plácal ses ve vodě jako idiot.“

To jim zavřelo pusy. Trenér byl jediný, komu prošlo, když jim nadával. Dokonce i ředitel školy Canning předstíral, že neslyší, když Frank Torma chrlí na žáky nadávky a urážky. Škola trenéra Tormu potřebovala. Byl to jeden z nejlepších trenérů

v celém státě a jako trenér dovedl Píčovskéj gympl k vítězství na každých závodech za posledních sedm let. Takovou měl moc. Kluci okamžitě zmlkli a pokračovali do sprch. Danny vykročil za nimi.

„Kelly, ty počkej, chci s tebou mluvit.“

Trenér nic dalšího neřekl, dokud ostatní kluci nezmizeli v šatnách. Poprvé za celou dobu se Dannymu podíval do očí.

„Proč si to necháš líbit?“

„Co?“

„Proč si ty jejich sračky necháváš líbit?“

Výslovnost některých hlásek na trenéra prozradila, že mluví s cizím přízvukem.

„Nevím,“ pokrčil Danny rameny.

„Mladej, pokaždý když tě někdo urazí, musíš mu to vrátit. Musíš to mít pořád pod kontrolou, musíš tomu hajzlovi, co tě urazil, něco říct. A to hned. I kdyby to tak náhodou nemyslel, musíš mu něco říct. Urážka je útok. Musíš jít do protiútoku. Rozumíš?“

Dannymu zacukal koutek. Napadlo ho, že si trenér určitě dělá legraci, znělo to, jako by to říkala Demetina máma nebo Savova *jaja*, jako by urážka byla uhrančivá kletba a on mu radil, ať u sebe na ochranu proti ní nosí *nažar boncuğu*. Danny povolil sevřené čelisti a zaklonil hlavu. Ani si to neuvědomil, zkrátka zaujal postoj; ve staré škole takhle všichni reagovali na každý příkaz, prostě se pokaždé, když se jim někdo z dospělých pokusil dělat přednášku, zatvářili znuděně.

Ale Frank Torma se i nadále tvářil vážně. Nebyl to vtíp.

„Poslouchej, ty tupče, i kdyby v těch jejich řečech nebyla žádná zloba, žádná nenávisť nebo závist, na tom nezáleží. Tys neprohrál.“ Trenér si poplácal svůj obrovský pupek, mohutný, pevný a kulatý břich, který se mu rýsoval pod tričkem jako basketbalový míč. Ukazoval si někam za žaludek, na něco tam uvnitř, ale Danny netušil, co by to tak mohlo být. „Věř svým instinktům,

mladej, nedovol jim, aby ti to znechutili. Musíš se chránit.“ Pokynul směrem k šatnám. „Všichni ti závidí.“

„To je blbost.“

Danny si na okamžik pomyslel, že jej trenér uhodí, když jeho pravá ruka vylétla vzhůru, zatřásla se a zůstala viset ve vzduchu.

Místo toho trenér Dannymu silou zabořil do prsou svůj tlustý prst. „Poslouchej mě. Oni ti závidí — to je jasný. Máš potenciál být nejlepší z celého oddílu. A ostatní to cítí.“ Zatlačil prstem ještě větší silou. „Budou se ti snažit dostat pod kůži a mají na to právo. Nejste kámoši, jste soupeři.“

Místo, kde jej trenérův prst probodával, ho bolelo. Ale bolest ho vůbec nezajímala. Je nejlepší, je nejlepší z celého oddílu. Lepší než ten blbeček Scooter, lepší než ten připosranej Morello i ten buzerant Fraser, křivák Wilkinson nebo zazobanej a nafoukanej Taylor. Je lepší než ti všichni. Silnější, rychlejší, lepší. Nejsilnější, nejrychlejší, nejlepší.

Trenér šel do sprch za ním. Dannymu se ulevilo; kluci si na něho nebudou dovolovat, když tam Frank Torma bude. Ostatní se ještě sprchovali a vymýšleli chabé vtipy na téma Wilkinson a mýdlo. Ta blbá buzna si to všechno nechávala líbit, nevrátil jim vůbec nic. Dannymu došlo, že trenér má pravdu. Musí jim to vracet. Zranit je dřív, než oni zraní jeho.

Torma si sedl na lavici, Danny si svlékl plavky a odběhl do sprchy. Otočil kohoutkem s horkou vodou, ale první přívál vody byl ledový. Studený kohoutek pustil teprve tehdy, až tekla teplá a kolem něho stoupala pára. Namydil se po celém těle, divoce, až zběsile se drhl, snažil se třením zahřát.

„Dino, ty si ho honíš?“ ucedil k němu Taylor s předstíraným odpořem v hlase. Všichni ostatní se opět začali řehtat jako debilové.

Danny se přes rameno ohlédl na trenéra, který beze slova se seděl na lavici a díval se přímo na něho. *Vždycky jim to musíš vrátit. Teprve teď pochopil, jak to vlastně myslel. Musíš se stát pánem situace, vždycky.*

Danny se otočil k ostatním, stál s rozkročenýma nohama a ruce měl spuštěné podél těla — jen ať ho vidí. Voda mu proudem dopadala na záda a dodávala mu pocit síly. „Jo, Taylore,“ odpověděl mu Danny a stáhl si předkožku. „Proč se ptáš? Chceš, abych ti ho strčil do huby?“

Viděl, že Taylora zasáhl; Taylor okamžitě sklopil oči a zoufale se snažil zachránit situaci. Pak se zasmál Morello, neudržel se. I Franku Tormovi zajiskřily oči a usmál se.

„Čemu se směješ?“

Po Taylorových slovech toho Morello okamžitě nechal. Danny se k nim opět otočil zády, ale na jeho tváři byl úsměv široký jako bazén, jako celá škola, celý vesmír. Je lepší než všichni ostatní. Je nejlepší. Je nejsilnější.

Co tady dělám?

Na pondělí v tom týdnu připadl svátek svatého Valentýna, jeho první den na Píčovském gymnasiu. Máma si v práci vzala dovolenou a zavezla ho až ke školní bráně. Taky si to zařídila tak, aby ho mohla po tréninku vyzvednout v novém bazéně. „Jenom dneska,“ varovala ho. „Od zítřka budeš jezdit autobusem a vlakem.“

Několik hodin, aspoň tak mu to připadalo, jeli páteří města, pak směrem na východ, postáli si v obří koloně, krůček po krůčku se blížili a všechno postupně zelenalo, domy byly čím dál větší a postavené dál od sebe. Celou cestu se mračil a tiskl tvář na okýnko. Nechtěl chodit do nové školy. *Udělají tam z tebe lepšího plavce.* Nechtěl měnit starý bazén za nový. *Udělají tam z tebe lepšího plavce.* Nechtěl nového trenéra. *Udělají tam z tebe lepšího plavce.* Máma zastavila před bránou, která vůbec nevypadala, jako by patřila ke škole, spíš k nějakému honosnému sídlu, jaká bývají ve filmech, k sídlu s tisíci pokoji a lokaji a služebnictvem a strašidly. Zdi byly postavené z velkých kamenných kvádrů, kovaná železná brána se modravě leskla a na plaketě nad mřížemi

spočíval školní erb lemovaný zlatým listovým: hřmotný lev s korunou na hlavě a tlapami opřenými o kříž; vedle lva byla zapálená pochodeň a nějaký latinský nápis. Za bránou se cesta stáčela k rozlehlé budově z šedého kamene se dvěma křídly a obří kupolí. Vypadá spíš jako chrám, pomyslel si Danny, než jako školní budova. Za ní se donekonečna rozprostíraly školní pozemky, nikde neviděl ani ploty, ani obchody, v nedohlednu byly rovněž sklady či domy.

A pak tu byli ostatní kluci. Kluci nastoupení v řadě, kluci ve dvojicích, kluci v trojicích a čtveřicích a pěticích v levandulově žlutých pruhovaných sakách a dlouhých pevných kalhotách, černých jako uhel, které si Danny ten den ráno se značným pocitem nepohodlí oblékl také, s pruhovanými kravatami, takovými, jakou si sám nedokázal uvázat a nepovedlo se to ani jeho otci, když se mu předchozího večera pokusil s uzlem pomoci, pořád dokola ho uvazoval a rozvazoval a uvazoval a rozvazoval, až začal školu proklínat za to, že syna přijala, proklínal stipendium, které mu to umožnilo, proklínal svoji manželku, že chce, aby tam Danny chodil, proklínal kravatu, tu posranou svinskou nahovno kravatu, a Dannyho celou tu dobu napadalo: on vlastně proklíná *mě*, proklíná moje plavání. Uzel na kravatě ho teď tlačil do ohryzku, jako by na krku cítil tlak tupé hrany nože. A kvůli sněhobílé košili, o které máma prohlásila, že si ji musí vzít na sebe, jeho otec nadával ještě víc. „Na co nový košile, co bylo špatnýho na těch starejch, kolik nás to všechno ještě kurva bude stát?“ „Nic!“ usadila ho máma zvýšeným hlasem, z něhož bylo cítit nebezpečí, a Danny si všiml, že otec znejistěl. „Nestojí nás to nic, Danny dostal stipendium,“ na což otec nyní už ztišeným hlasem odpověděl: „Stejně mi pořád není jasný, proč musí mít všechno nový. Nechápu, proč jeho starý školní kalhoty a košile najednou nejsou dost dobré.“

Dannyho máma na to polohlasně cosi odvětila tónem, kterým dala jasně najevo, že téma je uzavřené. Nechtěla, aby ji

Danny slyšel. Ale on ji slyšel: „Nechci, aby se tam styděl. Nechci, aby si myslel, že tam nepatří.“

Zlaté listové koruny na hlavě lva a kříž a hořící plamen. Píčovskej gympl. Dneska je můj první den na Píčovském gymplu, pomyslel si Danny.

Máma ho vystrčila ven z auta a on se pokoušel schovat v záhybech saka, které mu ztěžka viselo na ramenou, a pevná látka kalhot mu dřela kůži na vnitřní straně stehen a v podkolení. Napadlo ho, že jistě páchne chlorem a že určitě jde jako idiot, pomalu kráčet po cestě, která mu připadala příliš dlouhá a příliš široká, na školu příliš velkolepá, a všechen ten kámen a šterk, všechny ty sochy a žulová schodiště, puch staletí uvnitř budov, nic z toho tu nevypadá jako ve škole, nikde žádné unimobuňky, žádné betonové základové desky, vypadá to spíš jako katedrála, jako katedrála, kde by mohl bydlet papež. Danny vystoupal po jednom dvou třech čtyřech pěti šesti sedmi schodech a spolu s proudem ostatních kluků prošel pod klenbou do vstupní haly velké jako dům, vyšší než dům, lemované okny z barevných skel, které se nad ním tyčily do výšky, s béžovými zdmi, odkud na něho dolů shlížely portréty starých mužů s kníry a lysými temeny.

Ostatní kluci se prodírali kolem něj a přes něho a před něho a měli tu nejčistší pleť, jakou kdy viděl, a ty nejlepší účesy a ty nejbělejší a nejdokonalejší zuby. Připadal si špinavý a ošklivý a byl si vědom toho, že má uhry na čele a řádku uhrů na bradě, šeredně zanícené uhry po celém krku. Volali jeden na druhého, navzájem se znali, ale jeho neznal nikdo, strkali do něho, šťouchali a odnášeli ho s sebou dalším vchodem ze žuly a šedého kamene, teď byl na čistém dlážděném chodníku, který se vinul rozlehlým, bezvadně zastřiženým, dokonale rovným, dokonale zeleným trávníkem beze stopy po zažloutlých, suchých stéblech. V záhoně se zlatými květy a levandulí pracoval zahradník. Kluci se hnali kolem a nevěnovali mu pozornost, ale Danny se zastavil, zadíval se

na jeho vrásčitý obličej s propadlými tvářemi a usmál se. Muž mu úsměv neopětoval; místo toho sklopil oči ke květinám a dál plel. V tu chvíli Dannymu došlo, že květy mají barvy školní uniformy, že dokonce i květiny zde mají svůj řád. A *bylo* to krásné a působivé, protože nikdy předtím žádné takové věže neviděl a podobnou opulentnost si ani nedokázal představit, a opět se podívil, kde vlastně jsou ty hnusné přikrčené unimobuňky, ve kterých je přes léto vedro jako v peci, podívil se, kam zmizely suché ovály, žluté jako barvy chcanek, kam zmizela všechna graffiti? A potom zazvonilo, ale nespustila ani siréna, ani bzučák, co z něj člověku píská v uších, nýbrž se rozezněl opravdový zvon, stejný jako zvon na kostele, a všichni kluci najednou zmizeli a zbyli tu jen Danny a zahradník, který se na něho odmítal podívat, který pořád zíral do země na žluté a fialové květy v barvách školní uniformy a školního erbu. Na květy, jichž si ostatní kluci ani nevšimli. A v tu chvíli Dannyho napadlo, jak moc by se holkám z jeho školy — z jeho bývalé školy, opravdovské školy, kde jsou rozpadlé unimobuňky a kde z elektrického zvonku píská člověku v uších a kde hnusné, imitací cihel obložené zdi pokrývají tagy a graffiti — jak moc by se holkám líbilo procházet se po zahradě plné těchto krásných květin. Ale tady pochopitelně žádné holky nebyly, holkám byl do téhle školy vstup zakázán.

Byla to děsivá myšlenka. Zachtělo se mu při ní utéct pryč.

Udělají z tebe lepšího plavce.

V tu chvíli uslyšel: „Hej ty, co tady děláš?“

Byla to první slova, která mu kdy kdo na Píčovským gymplu řekl: Co tady děláš?

Tu otázku mu nepoložil učitel. Byl to jakýsi starší kluk s plavými vlasy a hladkou pletí, jen na levé tváři měl znamínko velké jako otisk prstu. Kráčel přes dvůr k Dannymu.

„Ze které jsi koleje?“

Jaké koleje? Danny tam zmateně stál a snažil se tu otázku rozluštit. Nechystal se tu bydlet; na pozemku školy nezůstane ani

o chlup déle, než bude muset. Věděl, že někteří kluci tady i jedí a spí. On mezi ně nepatřil, nikdy nebude jedním z nich.

„Ty jsi novejš, co?“

Na to mu Danny mohl odpovědět: „Ano.“

„Jméno!“

„Danny.“

„Příjmení!“

„Kelly.“

„Dobře, Kelly. Já jsem Cosgrave. Jsem prefekt.“

Cosgrave se zjevně domníval, že by to Dannymu mělo něco říkat. Ten si však nebyl jistý tím, co by to mohlo znamenat. Zřejmě to znamenalo, že tenhle starší kluk to tady má na povel, že tenhle starší kluk bude někdo úžasný. Má úžasně zlaté vlasy, úžasnou čistou pleť.

Cosgrave netrpělivě vzdychl a ukázal přes trávník ke scho-
dišti do hlavní budovy. „Pochodem vchod!“

Danny vnímal Cosgrava, jak mu jde v patách. Připadal si jako ve válečném filmu, že je novým rekrutem. Stal se vojínem Danielem Kellym z Modré koleje.

Celý první den jako by přestával být sám sebou a stával se uniformou. V mohutné, čerstvě nalakované dřevěné lavici ve třídě nedokázal zůstat klidně sedět, nevěděl, co má dělat, co říkat, kdy má dávat pozor, kdy mluvit, kdy nemluvit. Nevěřil si v té prostorné vzdušné třídě plné vybavení, které působilo jako zbrusu nové, knih, které vypadaly, že je někdo otevírá úplně poprvé, učitelů, kteří očekávali, že je žáci budou poslouchat a nebudou je přerušovat. A všechno tu jinak vonělo: spoustou čerstvého vzduchu, spoustou světla, ale také jako v šatnách — dusivou, oříškovou chlapeckou vůní smíchanou se štiplavým pachem potu a pronikavým oděrem z deodorantů. Nikde necítil parfémů, krémy na ruce, žádné sladké květinové dívčí vůně. V tomhle světě nebylo po holkách ani stopy.